

Pla polític immediat i l'Aliança de Joventuts Nacionalistes

Passa a informar el ponent Navarro i Costabella.

«Amb el convenciment que és preferible donar una generosa vastitud a la ponència que ens heu fet l'honor d'encarregar-nos, diem:

En tant que agrupació política, equidistant de les dues sindicals que avui intervernen la vida obrera del nostre país, entenem que per tal d'evitar confusions, de vegades i massa sovint produïts, cap de les Sindicals no es pot atribuir la representació política de llurs afiliats.

Tant perquè estem en guerra; tant pel caràcter de la guerra que sostenim com per la nostra confiança en un futur hispànic, plenament i autènticament federal, declarem la necessitat d'una actuació lleial amb el Govern de Catalunya perquè aquest, conjuntament amb el Govern d'Euzkadí i amb la col·laboració del Govern de la República, facin tot el necessari per a guanyar amb el mínim de temps possible la guerra que sostenim contra el feixisme.

Sentats aquests principis, que nosaltres considerem bàsics, posem a la consideració de la Conferència:

EL 6 D'OCTUBRE

1. Hem de valorar els fets del 6 d'octubre del 1934, per la generosa i abnegada intervenció que les Joventuts esquerristes i nacionalistes hi tingueren i perquè aquells fets, gràcies a l'exemplar civisme dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya i molt especialment del President Lluís Companys, varen ésser la pedra fonamental de la victòria electoral del 16 de febrer del 1936, sense la qual no hauria estat possible la magnífica gesta del 19 de juliol del mateix any.

FRONT POPULAR

2. Les J. E. R. E. C., defensaran una política de Front Popular, mentre ho consideri convenient el partit i sigui mantinguda lleialment per totes les organitzacions que la integren.

LA PERSONALITAT NACIONAL

3. Intervenir amb la major intensitat possible aquells organismes que apleguen partits i organitzacions de diverses ideologies, en les quals serà mantinguda intangible la personalitat Nacional de Catalunya.

LA REVOLUCIÓ

4. Defensar totes les conquestes fetes per la Revolució, amb la condició expressa, però, de supeditar els interessos de grup als interessos generals del país, i, circumstancialment, als interessos superiors de la guerra.

SEGURETAT INTERIOR

5. El Govern de Catalunya estructurarà immediatament el nou Cos de Seguretat Interior, destinat més a prevenir que no pas castigar, i a ésser dirigit per elements tècnics deslligats de tot compromís d'ordre polític o sindical.

NACIÓ CATALANA

6. Combatre la denominació de Regió aplicada a la totalitat del territori català. Els organismes oficials i de Govern seran estructurats d'acord amb la nova divisió territorial de Catalunya, bandejant d'una vegada la delimitació de Províncies i Zones imposada a la nostra terra per l'esperit centralista.

L·LAÇOS FEDERALS

7. Proclamar el dret i no el deure de la Nació Catalana a establir llaços federals amb la resta de les Nacions hispanes.

ENSENYAMENT

8. Reclamar el traspass immediat dels serveis d'ensenyament per tal d'organitzar-los en un sentit que suposi la total desaparició de les diferències de classes.

APLICACIÓ DE LA LLEI MUNICIPAL CATALANA

9. Demanar que, en el seu aspecte jurídic i administratiu, la Llei Municipal Catalana sigui aplicada íntegrament. Quan a la direcció política dels Municipis, creiem que cal accentuar el reconeixement de les proporcions de força que tingui cada organització a les diferents poblacions i que cal defensar el criteri que adopti el Partit en aquest problema. Diem, a més a més, que la puresa de la vida municipal exigeix que no puguin regir els Municipis, aquells que, d'una manera expressa, no condemnen

els fets ocorreguts el mes de maig, atemptatoris a la sobirania del Govern de Catalunya, ni aquells que no acreditin un mínim de residència al Municipi que han de regir.

LES MINORIES NACIONALS

10. Reconeixement de tots els drets polítics i culturals de les minories nacionals establertes a Catalunya.

IGUALTAT

11. Proclamar la igualtat entre els treballadors. Tot aquell que treballi, sigui per compte de l'Estat, del Municipi o d'una empresa, socialitzada, col·lectivitzada, controlada o bé privada, gaudirà dels màxims beneficis que les lleis atorguin o puguin atorgar.

DEMOCRÀCIA

12. Prohibir en absolut totes les activitats polítiques que puguin conduir, directament o indirecta, a l'establiment de l'Estat totalitari.

IMPOSTOS

13. Abolició de tots els impostos que pesen sobre el treball i el consum per aplicar-los, proporcionalment, a tots els elements naturals de valor econòmic.

LA TERRA ÉS DEL QUI LA TREBALLA

14. Proclamar que la terra és del qui la treballa; però ho és en tant que instrument de treball. Aquell que no treballa la terra ha de perdre el dret de posseir-la.

NACIONALITZACIÓ I MUNICIPALITZACIÓ

15. A més de demanar la nacionalització o, en el seu cas, municipalització de les grans fonts productores de riquesa, demanem la nacionalització o municipalització del Teatre i el Cinema, perquè són expressió i arma de cultura.

ALIANÇA DE JOVENTUTS NACIONALISTES

Quant a l'Aliança de les Joventuts Nacionalistes, opinem que la J. E. R. E. C. ha d'impulsar aquesta aliança, per tal de convertir-la, no pas en una arma d'atac, però sí en una arma poderosa per a la defensa dels drets imprescriptibles que, sobirana, té Catalunya. Ara, l'experiència ens diu que, moltes vegades, el nacionalisme ha servit per amagar el gran llastre de regressió que alguns homes porten en llurs esperits. Aquests homes afirmen que cal ésser nacionalista i prou. El nacionalisme català, i en aquest cas l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, ha de posseir la substància que agermana la llibertat de la Pàtria amb la més absoluta llibertat humana d'acord amb els grans principis sustentats pel President Macià.

Per tant, proposem a la Conferència: Les J. E. R. E. C. estan disposades a integrar l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, amb el ben entès que aquesta aliança estarà assentada en els principis següents:

Primer. Només integraran l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, aquelles forces que no hagin mantingut contacte directe o indirecte amb elements feixistes o simpatitzants amb el feixisme.

Segon. L'Aliança de Joventuts Nacionalistes haurà d'ésser establerta a base d'un programa mínim, de coincidència, que representi la defensa de la insubornable llibertat col·lectiva dels catalans i dels principis socials establerts per les J. E. R. E. C.

Tercer. El pacte de l'Aliança de Joventuts Nacionalistes haurà d'ésser establert per escrit i avalat per les organitzacions que pactin.

Quart. Les organitzacions que integrin l'Aliança de Joventuts Nacionalistes conservaran íntegrament la seva personalitat política, supeditada, només, als termes explícits del pacte establert.

INTERVENCIONS

Són discutits els articulats de la ponència. Intervenien Sans i Canadell, que es mostren partidaris del Front Popular Nacionalista. Intervenien després Garcia, Solé i el ponent.

Es parla també del restabliment de la Llei Municipal de Catalunya, a proposta del company Canadell; Borruel s'hi adhereix, i remarca l'expulsió dels elements del P. O. U. M. Intervenien Alvarez i Montes.

(continua a la pàg. 4)

MARINEL·LO, EL GRAN ESCRIPTOR CUBA, ENS PARLA...

Tota Cuba és un immens cor que glateix junt als heroics defensors de l'Espanya popular... Sé, negar-ho seria hipòcrita, que hi ha a Catalunya un problema de nacionalitat...

per GRAU I MORA

La nostra lluita ha despertat arreu del món un interès tan formidable com ho evidència el fet, per a nosaltres honorífic, d'haver celebrat, precisament en aquestes hores amargues de guerra i sobre les terres sagnants d'Ibèria, el segon congrés l'Associació d'Intel·lectuals pro Defensa de la Cultura. Les personalitats de més relleu, dins el camp de la intel·ligència, han vingut a viure de prop la nostra lluita, a copsar els nostres sentiments. La tònica que ha animat els congressistes ha estat la de superació humana i la de redempció social. Reunits en ample comici els escriptors, els poetes; en fi, tota la gamma de les més rellevants personalitats de les lletres dins de la intel·lectualitat mundial, han fet sentir la seva veu dins el Madrid heroic, la gesta del qual ultrapassa ja totes les fronteres. Els temes més apassionants, els problemes més vius han estat tocats i debatuts en aquest congrés. S'ha vist, abastament, que la lluita nostra és la lluita de la cultura contra la barbàrie; la lluita entre dues concepcions antípodes. Per una banda el feixisme, últim baluard a què apella la descomposició capitalista per a fer més llarga la seva agonia i per l'altra banda, els defensors d'un nou món, d'una nova civilització que ha d'ésser, sens dubte, l'espill on es miraran els oprimits de tot l'univers que esperen freturosos l'hora de la seva alliberació.

Entre aquests intel·lectuals, avantguarda de la civilització mundial, volem destacar-ne un que per nosaltres té quelcom de simbòlic. És l'escriptor cubà Marinello — esperit rebel a les més humanes inquietuds — figura destacadíssima del congrés suava celebrat. Marinello és fill, per via paterna, de Catalunya — l'exòde del qual de la nostra terra ens explica — que li ensenyà de petit a parlar llur llengua — la nostra — i que si no la domina perfectament, llur esforç i voluntat per a parlar-li, fa que als nostres ulls adquireixi més importància. Comencem a fer-li preguntes que ell, amb la seva exquisida amabilitat, ens contesta. No obstant, i perquè el domini de la llengua castellana és perfecte, les hi fem en aquest idioma, que traduïm i transcrivim íntegrament.

— *La política del coronel Batista, creieu vos que arrelarà en les masses populars?*

— Batista és solament el guardià dels interessos ianquis, sens dubte, dels interessos de l'alta burgesia cubana. És solament un instrument. La seva política, per tant, no és autònoma, ni posseïx originalitat de cap mena. Té horror, com és lògic, a tot el que va contra l'actual realitat econòmica de Cuba de la que ell s'aprofita. És cert que en els darrers temps ha assajat la demagògia fent-se passar per partidari de les reivindicacions populars. Sortosament no ha enganyat ningú. Tot el poble de Cuba sap de quina banda està la sinceritat i la veritat i és preparat per a la lluita decisiva per a obtenir la democràcia que li permeti començar la seva veritable alliberació. El cert és que als sectors revolucionaris cubans s'uneixen ja amb sentit marcadament antiimperialista, un antiimperialisme, sens dubte, que va dirigit al veritable benefici popular. Cuba està trobant el camí de la seva redempció entre gestes heroïques i dolors profunds.

— *El poble cubà, la democràcia autèntica, ¿com veu la nostra lluita?*

— El poble de Cuba veu amb simpatia fervorosa la lluita heroica que sosté el poble espanyol contra el feixisme internacional. No hi ha idea possible a Espanya, a Catalunya, del que és aquesta simpatia. Solament assenyalaré alguns fets. A Cuba, no cal dir-ho, els governants miren amb marcada antipatia als que estan al costat del poble espanyol. Tot i això no s'ha pogut evitar expressions grandioses de simpatia al poble peninsular. L'homenatge a Garcia Lorca, el que es realitzà en honor de Pablo de la Torriente, foren apoteòsics. L'aniversari de la República Espanyola fou celebrat amb un míting al qual assistiren més de deu mil persones, a l'Havana. I aquesta dada, eloqüentíssima, que és un país petit, d'escassa població, és la nació hispano-americana que més combatents té avui als fronts d'Espanya. I han donat llur vida per Espanya escrip-

tors excel·lents com Pablo de la Torriente i lluitadors tan distingits com els coneguts Armas i Raigorosky. Tota Cuba és un immens cor que glateix junt als heroics defensors de l'Espanya popular.

— *Creuen allà en un possible triomf de les hosts de Franco?*

— M'imagino que ni tan sols els impúdics cavernícoles del «Diario de la Marina» — els «encanallados» Pepín Rivero, Manuel Aznar, Luis de Oteiza i comparses... — creuen en aquest triomf. Naturalment que ells bé ho pregonen diàriament però sense convicció, per tenir contents als seus amos, solament. Espanya, el poble d'Espanya, no pot perdre de cap de les maneres la partida. ¿Quan ha triomfat un moviment contrari als sentiments del poble? A Cuba hi ha la fe absoluta, robusta i enèrgica, en les masses, en el triomf de l'Exèrcit Popular, Espanya és una esperança i un camí per a la nostra terra... ¿Què seria d'Hispano-amèrica, enfonsada avui gairebé totalment en tiranies de caserna, si triomfessin les hosts de Franco? Hem de tenir en compte que en les nostres terres hi ha una gran quantitat de terratinents, comerciants reaccionaris i elements clericals d'arrel espanyola, estretament units als feixistes peninsulars. El triomf de Franco, ho he dit ja, seria l'inici d'una terrible Edat Mitjana Hispano-americana. Sortosament, aquest triomf no pot ésser... Espanya donarà a Cuba, a Hispano-amèrica, un exemple grandios i serà la millor lliçó d'energia i sacrifici...

— *Els vostres records de Catalunya...?*

— Vaig viure dos anys, de petit, a Catalunya, a Vilafranca del Penedès, on tinc familiars estimats. La meua infantesa és, doncs, en bona part, catalana. Vaig aprendre allavors — i mai ho he oblidat — a voler i admirar el poble del meu pare, a veure llurs virtuts, els seus talents, la seva força admirable. Constato ara que llurs qualitats han adquirit més puixança amb el pas del temps, que Catalunya marxa vers un futur d'evident grandesa. Com tot poble, ha de realitzar, sens dubte, per a complir llur destí, la revolució social, plena, definitiva.

— *Com veieu vos a Catalunya el problema polític? ¿I socialment, què opineu?*

— No estic prou informat per a opinar sobre això amb autoritat i amb possibilitats d'encert. Crec, com a revolucionari, que el que interessa ara és que Catalunya continuï donant el seu magnífic impuls a la causa de l'antifeixisme. I que interessa molt que es realitzi al seu si la definitiva unió del proletariat conscient, veritablement revolucionari. Estem en temps de guerra, no de teories. Unió per acabar amb el feixisme inhumà, unió per a liquidar des d'ara tot el que a Catalunya i a Espanya és supervivència feudal, monàrquica, antipopular... Sé, negar-ho seria hipòcrita, que hi ha a Catalunya un problema de nacionalitat. Catalunya posseïx, no ho neguem, caràcter distintius, fermos, profunds, nacionals. De recte revolucionari és respectar aquests sentiments d'acord amb la voluntat majoritària del poble català. No crec que la revolució (triomfant, pugui negar aquestes realitats distintives i traïr-les. Mentre no s'arribi a una superior etapa, etapa de comprensió, d'esperit universalitzat; mentre no es transformi radicalment l'esperit de l'home, s'ha d'atendre els sentiments regionals, nacionals, quan són legítims. Naturalment que això ha d'entendre's com a sentit actual, com el gest revolucionari, que deia. A lluitar tots, com fins ací, per a la derrota de l'enemic comú: el feixisme; sense abandonar ànsies de llibertat nacional, si tenen, com a Catalunya, arrels profundes. Unint, però, cada dia més estretament a les masses populars en un sol front antifeixista, en una direcció, naturalment, avançada. Crec que Catalunya, amb aquesta unió, pot donar un gran exemple al món...

— *¿I l'Exèrcit Popular Regular, creieu en la seva efectivitat?*

— És possible que això impliqui una qüestió tècnica que m'és aliena. Crec, però, que un Exèrcit Popular Regular,

si ho és veritablement, té el destí de guanyar la guerra. Es res menys que un poble en armes. Hi ha que ampliar la formació d'aquest exèrcit als més amplis límits. Que ningú, amb capacitat física i mental, resti fora de les seves columnes. Jo crec, que cap entitat militar ha donat mostres d'heroisme i desinterès com l'actual Exèrcit Popular d'Espanya. I no cal dir com urgeix que darrera d'aquest exèrcit s'hi aplegui tot el poble, tota l'activitat humana útil, cadascú al seu camp, en la seva professió, al seu lloc. Les guerres es guanyen també a la reraguarda, quan aquesta és digna de les avantguardes intrèpides.

— *Creieu vos en una probable conflagració mundial arran de la nostra guerra?*

— No ignorem que la qüestió ibèrica és avui la gran qüestió europea, el gran problema del món. En realitat la guerra europea existeix ja, encara que se li dona un altre nom. Espanya és el camp en el qual Alemanya i Itàlia proven, en criminal alardó, llurs tècniques mortíferes. Si no haguessin intervingut els dos governs feixistes ja fa temps que s'hauria acabat la guerra ibèrica. ¿Pot mantenir-se indefinidament aquest crim que, a més, significa un joc perillós per a les democràcies europees? Amb seguretat que no. Tot sembla indicar que la guerra no tardarà, que estem molt aprop seu. Clar que és una cosa inevitable. ¿Pot acabar-se de qualsevol altra manera aquesta tensió ja insufrible? El conflicte que s'aproprà està en relació amb la seva gran capacitat de transformació. Com mai, dolor, sang i llàgrimes. Com mai, un món nou després del terrible part...

— *¿I per acabar, amic Marinello, com veieu el futur del món?*

— Ho he dit anteriorment. Un conflicte d'insufrables, d'impensades proporcions. I al final, ¿què sinó el triomf i l'adveniment d'una societat de total justícia?

Fins ací ha parlat aquest escriptor, glòria en vida de la seva pàtria, i nosaltres poc ens resta fer ja. Ens acomiadem d'ell bo i desitjant-li que en la seva estada entre nosaltres trobi quelcom que pugui simbolitzar el desig fervent de Catalunya, d'estrenyar amb la cultura i el progrés els lligams que l'han de fer immortal...

L'esport de masses

(ve de la pàg. 1)

lladores s'haguessin agrunat en entitats, la finalitat de les quals hagués estat l'educació física, no cal dir que aquesta formidable força, que podria comptar-se per milers, hauria superat amb escreix, l'ajut que podia donar l'Estat.

Ha estat necessari un 19 de juliol perquè es creessin un Comissariat d'Educació Física i Esports a Catalunya i el Consell Nacional d'Educació Física i Esports al Govern de la República. No dubtem que aquests organismes oficials poden fer molt per a fomentar l'esport i la gimnàstica, començant per declarar-la d'utilitat pública, fent l'obligatorietat a tots els centres docents i exèrcit.

Quan les masses estiguin capacitades del paper que pot representar l'educació física, és quan podrem assolir aquestes formidables exhibicions de milers de gimnàstics, que a Rússia, Txecoslovàquia i Suècia, han aconseguit formar.

Cal que les masses treballadores de Catalunya s'orientin vers l'educació física, màxim quan en les noves conquestes del proletariat, queden al treballador moltes hores lliures.

Els partits polítics, i les sindicals, tenen una missió a complir després de la guerra. Encarrilar la joventut, proporcionar-li camps i piscines i guiant-la sota mestratges de visions clares, ja que de no ésser així podríem desfer allò que voldríem bastir.

Avant, doncs, per la conquesta de l'esport de masses!